

Zvláštní přednáška ke smyslu historie

O Velikonocích a vzkříšení

Blíží se Velikonoce, a pokusíme se tedy říci si něco o událostech, které si lidé při Velikonocích také připomínají. Co se tehdy stalo, že to někteří označují za nejdůležitější událost v dějinách a že se od té doby nově počítá čas? Že se od té doby počítají „léta Páně“, tedy letopočet po Kristu... Asi víte, události spojené s Kristem proběhly ve své době spíše nepovšimnuté, tehdejší historie a pozornost vnějšího světa na ně rozhodně nebyly soustředěné. Tyto události byly zaznamenány evangelisty a ostatními apoštoly a jejich prostřednictvím vešly ve známost ve světě. Je ovšem pravdou, že příslušníci a zasvěcenci různých mysterií o událostech souvisejících s Kristem věděli, a to díky mysterijní moudrosti a jasnozřivosti. To se však na veřejnost jen tak snadno nedostalo.

Kdybychom tedy měli říci, co se v Palestině před dvěma tisíci lety stalo, formulovali bychom to asi takto: V té době se tam pohyboval zvláštní, výjimečný jedinec, Ježíš Nazaretský, který v sobě nesl inkarnace, vlivy a otisky takových bytostí minulosti, jako byl indický Kršna, řecký Apollón, perský Zarathuštra, biblický Melchisedek a také Buddha. Tyto různé vlivy a otisky jsou popsány hlavně v Lukášově a Matoušově evangeliu, která se vzájemně odlišují v popisu dětství a rodokmenu Ježíše. To proto, že každé hovoří o těchto různých vlivech.

A když tento Ježíš dospěl do věku svých přibližně třiceti let, provedl s ním jeden velký zasvěcenec, Jan Křtitel, křestní rituál. V té době už lidé výrazně ztráceli schopnost pohlížení do duchovních světů a Jan Křtitel se svými následovníky, žáky, prováděl křest v tom smyslu, že je prostě ponořil pod vodu na tak dlouho, až začali pomalu ztrácet běžné vědomí a doslova „viděli andělíčky“, to znamená, že vnímali existenci duchovního světa.

Jan to provedl i s Ježíšem, i když věděl, že v daném okamžiku nastane něco mimořádného a i jeho přesahujícího. Ve chvíli křtu sestoupilo do Ježíše kolektivní vědomí všech lidí a všech bytostí spojených se stvořením a vývojem člověka, takový vědomý souhrn všech těchto bytostí, jejich vesmírné Já. Proto je to tak významné a zároveň to proto proběhlo spíše bez povšimnutí, aby byla respektována lidská svoboda, možnost zkušenosti a vývoj. Vlastně tam tehdy při křtu v Jordáně sestoupil do osoby Ježíše obsah všech mystérií... - všichni zasvěcenci vždy čerpali z tohoto obsahu světového Já a projevovali ho skrze svou osobnost. Proto také najdeme stopy tohoto univerzálního pojetí Krista ve všech náboženstvích, ovšem pod jinými jmény.

A o tři roky později došlo k tomu, že toto všelidské Já bylo ukřižováno, což u každého člověka symbolizuje proces, kdy je jeho duch propojen s hmotou, „ukřižován“ v ní. Ale následně, během tří dnů po ukřižování, světové Já prostřednictvím své podstaty, všeoživující lásky, smrt překonává a skrze proces vzkříšení pozvedává tělesnost na vyšší úroveň, už nezávislou přímo na hmotné existenci, čímž naznačuje postupný budoucí vývoj lidstva. Ten nebude stále donekonečna ve hmotě, ale bude postupně, po řadě inkarnací, opouštět tíhu hmoty, hmotu transformovat, produchovňovat ji, a to s plným vědomím a svobodně.

To je tedy význam tajemství Velikonoc a vzkříšení. Lidstvo totiž kdysi dávno se svým tehdy ještě zastřeným, nejasným vědomím sestoupilo z duševně-duchovních úrovní

bytí do hmoty, která se působením vesmírných inteligencí (vesmírné inteligence jsou všichni ti bohové světových mytologií, kteří jsou identičtí s andělskými hierarchiemi židovství a křesťanství) a lidského vědomí utvářela postupně tak, až se vyvinula přes všechny „primitivní“ biologické formy, rostliny a živočichy do vyspělých lidských těl, ve kterých se mohl usadit a působit lidský duch, lidské Já. Takže celý ten vesmírný, planetární, vývojový proces byl vlastně něco jako „zhmotnění“, „ukřížování“ člověka.

A při událostech spojených s Kristem nastal bod obratu, od kterého lidé budou přes všechny různé peripetie, vývojové procesy, zkušenosti a také díky práci na sobě zase postupně směřovat k „odhmotnění“, ke „vzkříšení“, to znamená k vědomé, svobodné existenci v duševně-duchovních úrovních. Dokonce je to tak, že transformace a produchovnění člověka budou mít vliv na stav celé planety Země. Existence lidstva se bude postupně přibližovat k charakteru slunečního bytí.

Při těchto úvahách se musíme umět odpoutat od pohledu na člověka jako na bytost spjatou s fyzickým, pozemským bytím. Ne, vědomí je všude - různé úrovně, různé existence vědomí, různě individualizovaná či společná vědomí; je všude a lidské bytí, ač jasně vědomé a individuálně odpovědné, nemusí být navždy spojeno s vývojem skrze fyzické, pozemské tělo. To můžeme považovat za určitou fázi, sice důležitou a pro člověka nezbytnou, ale pouze jednu fázi v cyklu dalších.

Takto dávají celé lidské dějiny a lidský vývoj smysl. Budoucnost je to sice relativně dost vzdálená, ale žádná jiná není vlastně příliš možná. Otázka osobní víry či nevíry zde není natolik významná, jde o to si tyto věci ověřovat a svobodně poznávat. K tomu nevyhnutelně musíme poznat i sami sebe, kdo skutečně jsme, a to jako jedinci i jako lidé obecně.